

Te, tur vai tā?

Pulkstenis rādīja desmit no rīta, un saule viņiem spīdēja tieši acīs. Apgādājušies ar visu nepieciešamo, Brālītis un Karlsons devās nelielā... hmm... izlidojienā.

Vispirms viņi pagriezās te un pēc 200 metriem vēlreiz te. Pēc vēl 70 metriem viņiem bija jāpiestāj, lai palaistu garām lidojošu stārķi, un pēc tam viņi vēlreiz pagriezās te un lidoja tik uz priekšu – 1,13 kilometrus. Pēkšņi kāds varens spēks viņus pameta gaisā un pēc tam vēlreiz gaisā. „Au!” iesaucās Brālītis. „Kas tas bija?” „Gaisa sliekšņi,” Karlsons paskaidroja. „Tas tāpēc, lai daži nelidotu pārāk ātri.” Te viņiem nācās dot ceļu zosu kāsim, pirms viņi varēja pagriezties te, bet 230 metrus tālāk – tā tur.

„Klau, Karlson, cik tu tās tortes paņēmi?” apjautājās Brālītis. „Mēs nepārsniedzam maksimālo pacelšanās svaru?” „Mēs varam vienu arī apēst, lai drošāk,” Karlsons ierosināja.

Turpmākie 680 metri pagāja čāpstinot, un viņi gandrīz palaida garām vietu, kur vajadzēja nogriezties tur. Nākamajos 450 metros viņi pabeidza notiesāt torti un pagriezās te, un pēc vēl 10 metriem atkal te. Pēc 220 metriem viņi nogriezās tur un lidoja taisni vien vēl 750 metrus, pāris reižu atkal palēkdami uz gaisa sliekšņiem, līdz tālāk vairs nebija kur. Viņi palaida garām vēl vienu zosu kāsi un pagriezās vēlreiz tur, un pēc vēl 750 metriem atkal tur, bet pēc vēl 320 metriem te.

Vēl 390 metri tika nolidoti bez īpašiem piedzīvojumiem, līdz viņiem ceļu aizšķērsoja autobuss. To palaiduši garām, viņi pagriezās te un pēc 330 metriem vēlreiz te, tieši aiz staba ar zilām, dzeltenām un brūnām ceļazīmēm. Te Karlsons uzņēma ātrumu un gandrīz nokavēja to vietu, kur pēc 360 metriem bija jāgriežas te. Nu viņi lidoja uz priekšu un priecājās par apkārtējo ainavu. Pēc 1,30 kilometriem Karlsons nokavēja pagriezienu te, bet tūlīt pēc tam nogriezās tur, un viņi baudīja dabasskatus vēl 470 metrus, līdz – ai! – sliekšnis pameta viņus gaisā un – au! – vēlviens, bet pēc tam nogriezās tā te un pēc vēl 440 metriem apstājās, lai palaistu garām kādu vārnu. Kad vārna bija aizlidojusi, Karlsons nogriezās te un bažīgi atskatījās: „Klau, Brālīt, man šķiet, mums vajadzētu apēst vēl vienu torti, lai nepārsniegtu to svaru!”

Tā viņi arī darīja, pēc 670 metriem pagriezās tā te un turpināja mieloties, līdz pēc 1,18 kilometriem no tortes bija atlikušas vien ādiņas un Brālītis jutās vidēji pārēdies. Te Karlsons apstājās un uzmanīgi paraudzījās uz visām pusēm, pirms nogriezties pavisam tur. Pēc vēl 70 metriem viņš pagriezās te, un – ai! au! – viņus kārtīgi izkratīja pa gaisa bedrēm turpmākos 280 metrus. Ar to viņiem pietika, un viņi nogriezās te, kur bija nedaudz līdzenāks. Pēc 170 metriem viņi vēlreiz nogriezās te, un pēc vēl 330 metriem vēlreiz te, vispirms uzmanīgi palūkojušies apkārt. „Karlson, man sareiba galva,” pažēlojās Brālītis. „Mēs visu laiku griežamies tikai te!” „Nekas, tagad mēs lidosim tikai taisni vien,” Karlsons mierināja un tā arī darīja – veselus 3,60 kilometrus, pirms vēlreiz nogriezties te.

„Nē, man tomēr nav mierīgs prāts par to svaru,” Karlsons noteica. „Vajadzēs apēst vēlvienu torti.” Lai Brālītim nereibtu galva, torti ēdot, viņi lidoja taisni vien 3,38 kilometrus, un pa ceļam kāds garām planējošs mazs dzīvnieciņš ar kuplu asti vēl uzcienāja viņus ar šokolādes konfektēm.

Tad viņi nogriezās tur un turpmākos 890 metrus šūpojās un kratījās bedrēs un nelīdzenumos, bet tad turpināja ceļu tā. Te bedres vairs nešūpoja, bet nejauki kratīja, tāpēc pēc 1,14 kilometriem viņi apstājās, uzmanīgi paskatījās uz visām pusēm un nogriezās tur, bet jau pavisam drīz tika divreiz pamesti gaisā uz sliekšņiem, tāpēc pēc 700 metriem nogriezās te, palīkumoja 1,16 kilometrus un tad devās kaut kā tā. „Paskaties, Brālīt, ja tajās mucās būtu ievārījums! Pietiktu vismaz trīs dienām!” Karlsons sapņaini noteica, nolaizdamies zemāk, lai neaizķertu trubu, un pēc 450 metriem nogriezās te, bet vēl pēc 530 metriem apstājās palaida

garām kārtējo vārnu. „Karlson, paspēlējām futbolu!” ierosināja Brālītis, paraudzīdamies apkārt. „Nē, nedomāju vis,” Karlsons nogriezās te. „Skaties, mēs esam atraduši apaļo!”

Pēc 410 metriem viņš vēlreiz nogriezās te, turpat kur lielākā daļa pārējo, bet vēl pēc 1,32 kilometriem apstājās un uzmanīgi paraudzījās apkārt, pirms nogriezties te.

Nākamie 1,63 kilometri bija ļoti līdzieni. „Uz kuru pusi tu tagad gribētu doties, Brālīt?” Karlsons apjautājās, apstādamies un palaizdams garām kādu pelikānu. „Te!” Brālītis iesaucās. Karlsons paklausīja. Nu viņi lidoja tik uz priekšu vien, pa ceļam piestādami padzert ūdeni, jo pēc daudzajām apēstajām tortēm viņiem slāpa. „Skat, mēs esam atraduši arī kantaino!” Karlsons norādīja, kad viņi turpināja ceļu.

Kad bija pagājuši 4,02 kilometri kopš iepriekšējā pagrieziena, viņi nogriezās kaut kur te.

„Braucam tur atpūsties?” pēc 1,35 kilometriem ierosināja Brālītis. „Nē, labāk braucam te paspēlēties smiltiņās,” Karlsons tūlīt tā arī darīja. „Un dod šurp vēl vienu torti, tas svars mani tomēr satrauc.”

Pēc 610 metriem viņi nogriezās pavisam tur. „Ejam tur peldēties?” ierosināja Brālītis. „Nē, ūdens auksts,” Karlsons lidoja vien tālāk. Pēc 1,17 kilometriem viņi nonāca uz tilta. „Es kaut ko atcerējos, Brālīt,” Karlsons pēkšņi paziņoja. „Te ir apslēpta manta. Nē, tā ne, te!”